

Begroeting en openingswoord

We zijn hier aanwezig in naam van de + Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.

Welkom in deze viering, fijn dat u er bent. Het is de eerste zondag na Pasen, beloken Pasen. Voltooid deelwoord van 'beluiken', sluiten. Het is de afsluiting van de Paasweek en de tweede zondag in de Paastijd, een 'sterke' tijd die duurt tot Pinksteren. Elke zondag lezen we een tweetal verhalen uit de Bijbel. Verhalen die we zelf niet hebben meegemaakt. Gebeurtenissen die we niet hebben gezien. We moeten het hebben van horen zeggen, we laten ons opnemen in wat vele eeuwen voor ons is opgetekend. We komen daarbij beelden tegen die voor ons, vandaag de dag, niet altijd even voorstelbaar zijn. Een van die beelden is de verschijning van Jezus aan zijn leerlingen, na zijn dood en opstanding. En toch, waarschijnlijk voelen we op onze eigen manier verbondenheid met die ervaring van de leerlingen. Het blijft een levende ontmoeting, tot op de dag van vandaag.

Maken we het een moment stil in onszelf, om plaats te maken voor die verbondenheid met de leerlingen.

Overweging   *Handelingen 4:32-35, Johannes 20:19-31*

Als de ene deur dichtgaat, gaat er een andere deur open, is het gezegde. Soms moet je iets afsluiten om ruimte te maken voor het nieuwe. Maar daar moet je dan wel voor open staan. Wanneer je naar een gesloten deur blijft staren, belemmer je jezelf om verder te gaan. In het Johannes-evangelie van vandaag horen we eigenlijk over een moment van sluiten en openen. In de lezing van vandaag zien we een ontwikkeling bij de leerlingen van 'gesloten zijn' naar 'geopend worden'. Hoewel zij zichzelf afsluiten na de dood van Jezus, horen we ook hoe er iets ontluikt in hen.

Het is de avond van de dag van de opstanding. Het graf is leeg aangetroffen. De leerlingen, vrienden van Jezus, zijn bij elkaar gekomen. Misschien om het brood met elkaar te delen, zoals hij dat met hen had gedaan. Ze hebben zich teruggetrokken, in zichzelf gekeerd, de deuren op slot, angst dat ook zij opgepakt worden. Misschien is er berouw. Want in de aanloop naar de kruisiging was er toch wel het een en ander gebeurd. Judas had Jezus uitgeleverd, Petrus had Jezus verloochend en de anderen hadden hem in de steek gelaten. Hoe moest dat nu met de toekomst, het rijk Gods, dat rijk van vrede dat Jezus had aangekondigd? Een van de leerlingen, Thomas, is er zelfs niet bij. Misschien moest hij alles wat gebeurd was op zijn eigen manier verwerken.

Het is niet heel moeilijk om het ons voor te stellen: een angst voor wat komen gaat. Allerlei onzekerheden in de wereld van nu kunnen zozeer op ons drukken dat je je even wil afsluiten. De stroom van nieuwsberichten niet lezen, niet horen. Je hoort het jongeren nog wel eens zeggen.

Je zou kunnen zeggen dat de Evangelielezing begint met een stagnatie in het levensverhaal van de leerlingen. Er is iets tot stilstand gekomen. De jaren dat ze samen waren met Jezus, die zijn voorbij. Maar die situatie wordt opgeheven door het verschijnen van Jezus in hun midden. Een verschijning is moeilijk te bevatten, maar zal als een intense ervaring zijn. De overledene is nog voelbaar aanwezig, maar omgevormd van een tastbare aanwezigheid naar een geestelijke aanwezigheid. In de verschijning toont Jezus zijn wonden, de wonden van het onrecht. Tot tweemaal toe zegt hij "Vrede zij u". Met dat ene woord is alles vergeven. Ga de wereld in met de boodschap van vrede en vergeving. "Zoals de Vader mij gezonden heeft, zo zend ik u". In dat moment is er plaats voor een nieuwe toekomst, zelfs bij Tomas, die de aanwezigheid van Jezus betwijfelt: Vrede zij u. Raak mijn wonden maar aan. Laat je vertrouwen groeien, en ga de wereld in met de boodschap van vrede. Ook hij ontvangt een nieuwe toekomst. Alsof er een schil wordt opengeboken.

Voortgaan op de vredesweg van Jezus betekent niet dat we een weg kunnen volgen die is uitgestippeld, met rechten en plichten, met een strategie, met een plan van aanpak. Dat is niet waar het om gaat in het verschijningsverhaal. In het voetspoor van Jezus treden betekent dat je ook op momenten dat er iets in je levensverhaal stagneert, dat je open durft te staan voor nieuwe mogelijkheden. Dat je het aandurft - ook bij twijfel - om je te laten leiden. Een stap durft te zetten. Een eerste stap, en nog een. En dat je iets hebt bij te dragen aan de wereld van liefde en vergeving. Het is niet een kant-en-klare weg, maar een weg van opstaan, voortgaan, bij stilstand opnieuw opstaan en voortgaan, en opnieuw, en opnieuw.

In de eerste lezing horen we waartoe deze vrede leidt bij de eerste christenen: zij bezitten alles gemeenschappelijk, verschillen vallen weg, ieder maakt deel uit van de gemeenschap, ieder ontvangt naar behoefte. Een ideale wereld, zou je zeggen. En toch ook een wereld waarnaar wij verlangen, tot op de dag van vandaag, in de wereld zoals die nu is. Als ook wij Jezus' aanwezigheid ervaren is er plaats voor een nieuwe toekomst, kunnen ook wij open staan om de vrede te ontvangen en door te geven. Dat is nooit af, het moet telkens weer bereikt of verdedigd worden. Dat het in ons mag weerklinken: "Zoals de Vader mij gezonden heeft, zo zend ik u".

Cecile Kuijpers

07/04/2024